

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1924/2015
09.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Р.О. из К., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из К., против туженог I.C.F. ДОО из Б., чији је пуномоћник К.С., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1523/14 од 03.02.2015. године, у седници већа од 09.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1523/14 од 03.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1-2700/12 од 16.12.2013. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог бр. 266 од 29.06.2012. године којим му је отказан уговор о раду и да се тужени обавезе да га врати на рад. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 108.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1523/14 од 03.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је преко пуномоћника поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен нма неодређено време на пословима комерцијалисте на терену. Утврђено је да је тужилац био на боловању од фебруара 2012. године до 31.05.2012. године. Непосредно пре закључења боловања, тужилац се јавио непосредном руководиоцу и рекао да му истиче боловање. Тужилац је 29.05.2012. године од туженог писмено тражио да му се одобри коришћење годишњег одмора са почетком од 01.06.2012. године, али му коришћење годишњег одмора није одобрено. Тужиоцу је упућено писмено упозорење 11.06.2012. године о постојању отказних разлога, на које тужилац није поднео одговор. Побиганим решењем од 29.06.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине, односно неоправданог изостанка са рада шест дана узастопно, почев од 01.06.2012. године до 11.06.2012. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог којим му је отказан уговор о раду и тужени обавезе да га врати на рад.

Наиме, у поступку је утврђено да је тужилац, по истеку боловања 31.05.2012. године, неоправдано изостао са посла код туженог шест дана узастопно, почев од 01.06.2012. године, те да тужиоцу у том периоду није било одобрено коришћење годишњег одмора од стране туженог. Тужиоцу је омогућено право на одбрану, будући да му је достављено писмено упозорење у коме је наведено да се после боловања, закљученог 31.05.2012. године, није појавио на послу до 11.06.2012. године и да послодавцу није доставио ни један документ којим би оправдао своје одсуство с посла после 01.06.2012. године. Стога се ревизијом тужиоца неосновано указује да није од стране туженог био упозорен на околности због којих му је отказан уговор о раду. С обзиром да је утврђено да је тужилац у спорном периоду неоправдано изостао са посла, и да га је тужени писмено обавестио о постојању отказних разлога, у складу са чланом 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09), то је побигано решење о отказу уговора о раду законито, у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду, и тужени није у обавези да тужиоца врати на рад, у смислу члана 191. став 1. тог закона, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрјевић, с.р.**